

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **KRKA – POLSKA Sp. z o. o.**, se sídlem Równolegla 5, Varšava, Polsko, zast. MUDr. M. D., proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2013, č. j. 10 Ad 20/2010 – 78,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, č. j. 10 Ad 20/2010 – 78, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2010, č. j. MZDR 7400/2010, sp. zn. FAR: L35/2010, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zmocněnce náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč.

[2] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále též „Ústav“) ze dne 21. 12. 2009, sp. zn. SUKLS183704/2009, kterým Ústav nevyhověl žádosti žalobce o změnu výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivého přípravku, když podle § 15 odst. 7 písm. e), § 39b, § 39c odst. 2 písm. a), § 39g a § 39h zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění nezařadil léčivý přípravek Prenewel 2 mg/0,625 mg a léčivý přípravek Prenewel 4 mg/1,25 mg do žádné referenční skupiny a dále podle § 15 odst. 7 písm. a), § 39b, § 39c odst. 2 písm. a), § 39g a § 39h zákona o veřejném zdravotním pojištění změnil úhradu ze zdravotního pojištění pro léčivý přípravek Prenewel 2 mg/0,625 mg na částku 89,70 Kč a pro léčivý přípravek Prenewel 4 mg/1,25 mg na částku 119,40 Kč. Ústav podle § 15 odst. 7 písm. b), § 39b, § 39c odst. 2 písm. a), § 39g a § 39h zákona o veřejném zdravotním pojištění nestanovil žádné podmínky úhrady.

[3] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tvrzenou nezákonností kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že rozsudek městského soudu napadá základní principy a pravidla řízení o stanovení výše a podmínek úhrady z veřejného zdravotního pojištění pro léčivé přípravky, jakož i konstantní rozhodovací praxi správních orgánů obou stupňů a jako takový je v krajním případě způsobilý vyvolat ohrožení dalšího fungování tohoto systému, neboť může způsobit praktickou neproveditelnost řízení o stanovení výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění. Upozornil na skutečnost, že argumentace žalobce je totožná s argumenty mnoha jiných odvolatelů proti rozhodnutí Ústavu o stanovení výše a podmínek úhrady z veřejného zdravotního pojištění a má za cíl zdržení právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí Ústavu tak, aby nadále alespoň několik měsíců platila dříve stanovená úhrada z prostředků veřejného zdravotního pojištění, která je v těchto případech vždy vyšší a tedy pro žalobce příznivější. Zbývající argumentaci žalobce označil žalovaný za účelovou.

[4] Žalobce ve vyjádření k návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že argumenty žalovaného, kterými podpořil tento svůj návrh, směřují ve své podstatě do věcného posouzení kasační stížnosti jako takové. Přiznáním odkladného účinku by tak Nejvyšší správní soud vlastně již dopředu presumoval meritorní rozhodnutí, což není smyslem přiznání odkladného účinku, který má pouze dočasně odvrátit v důsledku napadeného pravomocného rozhodnutí hrozící zásadní újmu stěžovatele. Podle žalobce tak již z tohoto důvodu nemůže být návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověno. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že žalovanému nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žádná újma nehrozí, přičemž žalovaný ji ani nijak blíže nespecifikuje. Poukázal na skutečnost, že kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze nebude mít přímý dopad na výši úhrady léčivých přípravků Prenewel ze zdravotního pojištění, neboť v mezidobí proběhlo u Ústavu další revizní řízení pod sp. zn. SUKLS192564/2009, ve kterém byla úhrada dotčených léčivých přípravků změněna na současnou výši. Na výsledek tohoto řízení nemá rozhodnutí Městského soudu v Praze žádný přímý vliv a systému zdravotního pojištění a tím méně žalovanému, který není subjektem provádějícím proplácení léčivých přípravků z veřejného zdravotního pojištění, žádná přímá újma nevznikne. K přesvědčení žalovaného o účelovosti žalobcových argumentů žalobce uvedl, že posouzení povahy těchto námitek je věcí správního soudu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[7] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznáváný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[9] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě stěžovatel újmu, která by mu měla vzniknout, nijak nekonkretizoval. Důvodnost svých obav, že kasační

stížností napadený rozsudek městského soudu může způsobit praktickou neproveditelnost řízení o stanovení výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění, žalovaný žádným způsobem nedoložil. Samotná okolnost, že stěžovatel je povinen respektovat závazný právní názor městského soudu, s kterým nesouhlasí a který je odlišný od jeho stávající správní praxe, ani to, že by v případě eventuálního zrušení napadeného rozsudku krajského soudu „obživlo“ původní rozhodnutí stěžovatele, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele. V takovém případě by totiž musel Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[12] Z důvodů uvedených výše proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu